

Landskap: Skåne
Härad: Skryfts h-d
Socken: Skanör

Upptecknat av: Sem. lär. Edv. Steiner
Adress: Apstelgatan 11, Lund

Berättat av: Sjökapten Aug. Th. Ohlsson

Uppteckningsår: 1947

Född år 1880 i Skanör

Sjömansvisor

från Sjömansskiftet 1900,
upptecknade av sjökapten August Theodor
Ohlsson, född i Skanör och numera
bosatt Skogstorpsgatan 10, Hälkingborg.

Visorna upptecknades sommaren
1947 av underdecknad efter en antecknings-
bok, som jag till Låns erhållit av kapten
Ohlsson och med dennes bevägna med-
givande att överlämnas till Fölleklivsarkivet i Lund.
Dessa visor få icke utgå mitt medgivande
publiceras offentligt

Lund i Oktober 1947

Edvard Steiner

Skauörsvisan,

lilskad och nedskriven våren 1884 av sex skauörs-
pojkar (Eilert Olsson, Axel Knutsson, - Fransson,
- Jönsson och - - -) ombord å barkskipsget
Gustaf Adolf på resa från Malmö till Sundsvall.

1. Vår vintern gångit här och där
Den vallar ju allt mer och mer;
Snart kommer Maj med kungas i hären,
Och sommaren emot oss ler.

2. Farväl i flisor, dagen stunder,
Då ifrån Er vi reser bort;
Vi få då vaka, när vi blundar
Och glöja havet inom bort.

3. Vår Kaptan har oss order gifvit
Att efter Tåls vi reser ut
Att åter börja sjömanslifvet
Och stunden walkas hvar minut.
4. Till Malmo vi då vänta böra
Att Gustaf Adolf rigga på,
Vår last intaga och sedan föra
Den med oss bort, när som vi gå.
5. Nu har vi salerna pålästa,
Med glada sinnen vi det se
Och sedan vi då alla fästa
En sista blick på alla de,
6. Som med oss under vintern varit
I Sällslepps både förr och sist.
Vi förr en gång har från dem farit
De varit borgna — det är visst.

7. Kom alla nu, så gå vi förs,
Låt oss spatsera utom stan.
Må skjutsen efter oss få köra.
Den träffar oss väl uppat den.

8. Vi vill ej dessa gliekor lämna
Så länge de vill följa oss.
Vi inga namn här vill annamma,
För kanske de med förtal blygs.

9. Nu kommer skjutsen efter sedan;
Adjs^{nu} med Er, gliekor små.
Vi älska skall till Malin sedan,
Men vi får pröva på att gå.*

* Sjömanskvinnorna i Skanö förså följde sina bortdragande
män till den s.k. "Lärespilen", som ännu (1941) står vid väg-
kroken utanför staden. Gliekorna följde sina pojkar till
"Kärlkapilen", som stod halvväg upp på Ljungbyheden.

10. Ånu en vink, de äro borta,
Vi oss aflägsna från den jord.
Vi älske resket den vägen korta,
I Hovellinge vi voro suard.

11. Vi Hovellinge nu har passerat
Och vägen börjar kortna af
Och ingenting har oss mankerat
Mot Malmö går det med en dräf.

12. Nu syns också målet redan
Och glada vi det alla säg
Den dagen var ej långt framlidet
Vi var där Gustaf Adolf låg.

13. Vi börja genast att färre
Och alla segel under slå.
Här få vi icke längs ligga

På lördag vi till sjöss skall gå.

14. Vi vår förtäring nu indaga
Och vinden frisknar var minnet
I eftermiddag vi förhåla
I morgon gå vi kanske ut.

15. Törn ut, mej boys, kom ut nu alla
"Vår lots nu kommen är ombord
Låt loss, nu alla segel falla
Så lämna vi vår skänska jord.

16. Till Sundsvall sen med Gustaf Adolf,
Det blåser sedan förtig vind,
Styr sedan kurs för Österhavnen
Var furskeppen vi gått ikring.

17. Den gode vanden stod ej Långs
Vi våra brassar skärpte an
Långt bättre var i Malmö ligger
Och gå omkring den stora stan.
18. Men vi låt icke modet falla,
Då vi fick kryssa dygnet om
Ty våra brassar upar vi hals
Och lämnade snart Öresund.
19. Den blåa flaggan upp vi hissar
Då vi passerade Skanör.
Hvad vi då tänkte det vi gissar
Men vi det icke säga bör.
20. Vi inne under Lande vänder
Och från Skanör nu ligger ut
En afskedshelsing vi sen sänder

Vi oss aflägsna var minnet.

21. Nu skundar oss den mörka natten.
Vi Falsterbo passerat nu
Det är väl kallt att stå vid katten
Men sommaren lielskundar ju.

22. Men innan dess vi allt få pröfva
Få många stormar, mången by;
Vi få väl ikring hafven ströfva
När vinden hörs i tacklet gny.

23. Nu kommer dagen men med tjocka
Och ostlig vind är oss emot
Och seglare i hast sin skoika
Och bäfva för att stöta hop.

24. Vi vända nu för Skypboards halsar,
En liten skönert vi få se,
Sone samma väg för samma halsar
Ej för oss signalerade.
25. I tjockan vi sj hade sett den,
Nu var knäppt lid att hålla af;
För af missansbot, sving om hatten
För annars få vi den i kvaf.
26. Nu vinden hade börjat friskna
Vi gick med en 5-6 knop
Och många hjärtan skulle brista
Om vi i natten stödd ihop
27. Nu mognar vinden af men tjockan
Den håller envid i ännu
Och god vind kommer, tolf är klockan

*
Och B. V. varjt den gullräs ned.

28. Hvad är det för en tur som liörs
Kanhända det är Borgholms furr
Nu går det - kurren bort vi föres
Och sedan O. N. O. vi skyr.

29. För friskt bris och för spända dular
Vi plöjde lustigt Östersjön
Och skeppast opp och ner sig hular
Vi nu gasserat Gottska Ön.

30. Hon frisker mera, våra röjlar
Vi giza till och lustigt opp
Och tvänne man från däck sig höjer
Och andra opp i mästarens lopp -

* O. N. O. = ostnordost.

31. Nu tjocknar också här försrunnit,
Det bläser frisk sydvästlig bris.
Få alla skutor här hon drunnit
Och så knops hon gös precis.
32. Nu skall vi snart i sizte hafva
Den svenska björn i Ålands haf
Då våra brassar öppas vi trala
Och sedan vood vi hålla af.
33. Nu skralnar vinden, hårdt vi pressas
Med besel för att slå oss ut
Och vågorna sig böja resa
Och blifva högre svar minnet.
34. Vi giva nu vårt förbramsbesel
Det redan uti brassor är
Och sammet där går storbramsbeslet

Och jagaren vi hala ner.

35. Nu är vi in, det värsta hälet
Grundkallen^{*} ha vi akter ut
I morgon få vi skymta målet
Och snart är denna resa slut.

36. Nu slutar vi och denna visa
Vi icke mer att säga har
Vår flagga upps och ner vi hissa
På reddan framför Sundsvalls stad.

37. Om någon är som önskar känna
Hvem denna visan tillstod har
Så hafver detta sex Björnänner,
Som då med Gustaf Adolf var

* Grundkallen, fartygsbuss i u.ö. delen av Södra Kvarnen

38.

Vi icke veta hvad ni tycker
Om denna visa riktigt är
Men om vi denna igen tycker
Och ber farväl af Alla er.
Sked.

Uppgifterna om författarna till den s. b.
Skauörsvisan, tiden då den tillkom och de om-
ständigheter under vilka den nedskrevs har
lämnats till mig av f. d. ferdjästemanen
Charles Söderlund, Skauör.

Skauör i juli 1947

Edw. Steiner

ACC. N:R^o M. 10506:13.

Sjömansvisa.

II. 1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Upps med rodror; seglen lufva.
Vinden kastar käll emot.
Alle man på däck all befva.
Klart vid värsfall och skot.*

Hör vad sus! Fragatten kränger
Väldsvind ur mot öresig väg.
Böjda knakar på och stänger
Och det quisslar i vart fäg.

Plask! en störsjö öfver baken,*
Regnbågsfärgad skummed yr.
Balcon masten, dät i nacken
Flat den obefarna flyr.

* Baken, ett mindre däck i fören på fartyget.
Under baken ligger skansen, besättningsens bostad.

Gör, blott hvad du ser dig god till,
Är du rädd så blif på land!
Sjömanslifet hör det mod till
Mer än många sänkt ibland.

Doct, här finns ej tid för tankar
Men för kraftig handling blott,
Ty i lå, där lura tankar;
Döden synes kosta brädt.

Andra opp, friskt mod i gossar,
Snylen löpa ner från topp,
Blott ett tag du ovist lossar
Tjuvo lif då offras upp.

Högt på kärna menskor svänga
Fast i fara kvar och en,
Sorglös över djupsen länga
De som elskru på sin gren.

Bottenrefor med det samma!
Ropar så med stadig ton.
Se, hur vesterne bleyar glamma,
Och i natt nog friskar hon.

Ja, hon friskar! Stormen ryter
Snart ett rofdjur likt i skog;
"Väg till väg sin kedja knyter
Kring Fregattens starka bog.

O natur! var du den milda
Kärleksrika modern då!
Du lät dansa dessa vilda
Mörken skär med skum uppi.

Då du lät af storm uppröras
Oceanens kalla djup
Och mot klippan hejdlöst föra
Största skepp som minsta skepp.

ACC. NR M. 10506:16.

Älsk, om du för menskan ser
Någon känsla i din famn
Låt ej döden göra seger
Öppna väg till säker hamn.

Föga utsikt, tordön skalla,
Blixtar fräsa, svart blir skyn;
Nu kapten, kan du befalla
Eller blötnar du om hy.

Fyrahundra tappra män
Förkände dig skada an;
Och om du ditt ansvar känner,
Känn också, att du är en man!

Frukt ej! Klart stämman ljuder
Genom stormens hemska larm,
Välses vördnad, lydnad ljuder,
Ljuder mod i tvärja barn.

II. 4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

II. 5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N.R. M. 10506:16.

II. 4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Alsk, om du för menskans syer
Någon känsla i din famn
Låt ej döden föra seger
Öppna väg till säkert hamn.

Förs utsikt, fördön skalla,
Blixtar fräsa, svart blir skyn;
Nu kapten, kan du befalla
Eller bleknar du om syn.

Fyrahundra tappra män
Förkände dig skåda an;
Och om du ditt ansvar känner,
Känn oss, att du är en man!

Frukt ej! bland stämman ljuder
Genom stormens hemska larm,
Välsker vördnad, lydnad ljuder,
Ljuder mod i tvärja barm.

ACC. NR. M. 10506:17.

II. 5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det skall pröfas; se orkanen
Vänt sin höjd i denna stund,
Hafstroll skaka svart manen,
Ryta hemsted kring dolda grund.

Rifna segel givas alla
Eller blåsas spårlost bort,
Stänger lilssom stielor falla
Uti spillror inom bord.

Man har märkt förborgad läsa,
Swigande står högre st mast,
Och kongresslantärnan släcka
Fåttesjör ut med hast.

Och Fregatten lilssom vinden,
När till döds hon jäktad är,
Maktlös skälper medan vinden
Dödsbud öfver vägen bär.

ACC. N:R **M. 10506**:18.

II. 6.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Böjse sig allt mer mot grafven,
Som Lyckis öppna kolsvart fann,
Såret ett minne blott från hafvet
Vännas skall dess stolta namn.

Midnatt inne, ölsad fara,
Stormen släpper ej sitt tag:
Oförwäna hjältselcarn,
Hämn' du sett din sista dag?

Vej, det ljusnar; dagens gryning
Faller öfver öde rum;
Tröbbas ej, fast mången dyning
Hvålför högt sitt hvita skum.

Från din börda skeppet lättas
Så och mångst bröst ombord.
Varsamt segel äder sättnas,
Och man viskar hopsets ord.

ACC. N:R M. 10506:19.

II 7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Mörkret svaninge förrunnit,
Himlen klarar, solen ler;
Farsus singlas har förrunnit,
Man ej minnes henne mer.

Klockan ljuder, edra bussen
Trötta sjömän väntar ren;
Skål i botten! ur det djupa
Dricksen kraft i märke och ben!

Edra lemmar genomfrossna
Mot dem vinkar bojen just,
Må i drömmen pyntas ljus
Öfver hoppets gyllne buss.

Solen stiger, loft är nära,
Vädret fint och vinden ren.
Den ej fog en, på min åra
Vare mer än lofligt dem.

ACC. N:R M. 10506:20.

Kom ombord - sätt kurs på hamnen,
Vi haft nog af storm och bjd;
Låt oss söka lå i hamnen
Där hos många jagar mö.

II. 8.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 10506: 21.

Erik och Anna.

Vid stranden satt Anna med blommor och band
Hon väntar sin älskling förgäves
Och solen av molnen bortskymdes ibland
Mot stranden vågorna hävdes.
Hon viskar ömt om kärlek och lycka
Om jag min Erik i famn fick trycka
På mörkblå våg.

Då hördes plötsligt en herremans röst:
'Kom Anna.' 'Kom, fly till mitt hjärta
Ty här vid mitt hjärta du skall finna fröst
Fly bort från din sorg och din smärta
Hur länge du än vid stranden gråter
Din Erik kommer ej mera åter
På mörkblå våg.

III. 14
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Nej, svarte Anna var Eriks än är
"Kan han inte glömma sin flielka
Han lovat att vara min trogen och kär
Varthän honom ödet må skielka
Tills hem han kommer jag kransar vrisar
Vi då vårt bröllop så plötsligt firar
I grönan lund.

"Sin Erik är borta", var herremans svar,
"Kanske han på Sjöbottnen ligger.
Sin Erik är fattig, han ingenting har
Med tiden kanhända Ni ligger.
Kom, räck min handen, vill du mig lösa,
Jag skall som brud till mitt hem dig föra
I gyllne sal."

"Min Erik", sad' Anna, "är fattig men kuld,
Jag honom blir trogen i döden,

Min kärlek ej vägas med silver och guld
Ej heller jag fruktar för nöden;
Vår kärlek lättar nog liggyrstaven,
Om Erik är död, vi förenas i graven
På mörkblå våg.

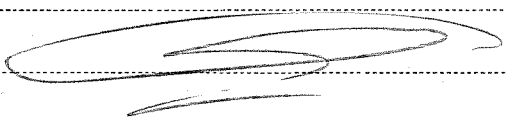
Då hördes helt plötsligt en sjömanssång
En båt lade till invid stranden
Vid Annas sida han stod med ett språng
Och påekte förtroligt ut handen
Ett utrop hördes och nu i famnen
Vår sjöman låg i den lugna hamnen
I grönan lund.

"Min älskade Anna", så sjömannen bad,
"Här har du din Erik nu åter.
Nu äger jag guld och är lycklig och nöjd,
Torlin bort dina tårar - du gråter,

ACC. N:R **M. 10506:24.**

Till syft hem jag dig nu skall för
Och dig som brud jag vil lyckliggöra
I grönan lund."

Kort tid därefter ett bröllops stod,
Ej maken på långt man skädat,
Där vrydes nu Erik, en Sjöman god
Med Anna; han hade nu båd
Båd fattig och rik till att bransar vira
Och glädjas åt lyckan och bröllops fir
I grönan lund.

4.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

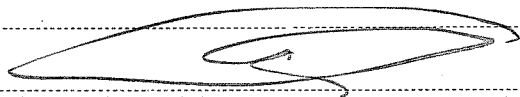
Sjömansbång).

När stormen öfver haford flyger
Och vi få under segel gå,
I närseglens rundning smyger
En sakta brys från himlen blå;
På drillen och kompassen svilar
Alla säkra aldrig störda blika,
Jag suckar, ack, och tanken ilar
Till henne, som mitt hjärta fick.

När skolas vind sig börjar skrota
Emot det streck vi ännu gå,
Och bidevind vi likt anskota
Att pressa för att hamnen nå;
Då tänkte jag hur ödet ser ut
I hoppets segel alla back,
Oemotståndligt tanken haster
Till henne, som mitt hjärta fick.

ACC. N:R M. 10506:26.

Men se, hur härligt vinden rymer,
Att brasa fylkant, upp hvor man!
Låssyklus mossa himlen skymmer,
Stolt gungar skeppet af och an.
Hur skönt det är att framåt gunga
Från afdrift fri, i lyckans hamn.
Fördjusat, ack, jag börjar sjunga
Tid vinnat af den hilda famn.

IV. 2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 10506:27.

Sjömansvisa.

V, 1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jag är blott makros och intet annat,
Arme och fattig, blir väl aldrig rik;
Tyran har jag fastän den är liten
Blir väl bättre om en liten tid.

Jag är blott en fattig kimpel sjöman
Här som jag står i min slitna sjömansdräkt
Men vill du mig följa uppå färden
Du min sköna, sköna fidders mö.

Stek en handelsherre då till henne talte
Hör du min Ligne, vill du bli min brud
Allt mitt guld oulcring dig då skall skinka
Blott om du din sjöman överger.

Aldrig någon handelsherre har jag älskat
Aldrig någon handelsherre vill jag ha.
Vej min sjöman vil jag drogen vara
Kärleken den lever utan guld.

Och när skeppet lyfter sina ankare
Stod en flicka i vid skeppets strand
Adjö, farväl, min fader och min moder
Nu går färden till ett annat land.

Aldrig någon handelsherre har jag älskat
Fast vi har tvingat mig till att ha
Vej min sjöman följer jag på färden
Kärleken den lever utan guld.

Och en sjöman fram till henne kastar
Hon faller ner på sina stolta ben
Hon sin arme kring halsen på han kastar
Och så stannar skeppet utåt sjön.

ACC. N:R M. 10506: 29.

V, 1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En visa.

Där stod en jungfru uti en hage,
Till henne kom där en ung björnan;
Se, hvarför står du så här alena?
Gif mig det hjärta, som jag begär!

Tå din begäran kan jag ej svara,
Ty jag är allt af för ringa stånd;
Din tjänarinnas kan jag väl vara,
Men aldrig blifver jag din käraste.

Jag har en vän, och om han lefver,
Som för ej är den held bort från mig.
Ja, lefver han, så har han mitt hjärta,
Men är han död, så har Gud hans själ.

Har du en vän, allt som du säger,
Som för björ är den rätt bort från dig,
Så tror jag visst, att jag är densamme,
Densamme vännen, som har älskat dig.

Är du densamme, allt som du säger;
Så vis mig ringen, som du fick af mig!
Se, här är ringen; Se här är fingret;
Se här är ringen, som jag fick af dig.

Och jungfrun skädade allt uppå ringen
Till dess hon dignade till jorden ner;
Då tog han henne i sina armar
Och kysste henne så innerlig.

En sorglig visa.

1.

O, stanna du yngling och se dig väl förs
Besinna att lifva här vanstelt det är
Haf alltid i minne din Gud och din Herre
Och vad att han ständes skall följa dig här
Besinna ditt väl för kropp och för själ
Ty snart skall dig skunda ett evigt farväl.

2.

En händelse vill jag i korthet beskrifva
Som hände i Karlshamn för lidande vår
Och önskar den måtte för ungdomen blifva
Ett varnande ord, som sitt hjärtgrunden går
O yngling, gif allt och var på din vakt
Mot döden och domen du icke har makt.

3.

Se, fem av de unga från staden sig begäfvor
Att söka sitt nöje med segling, på björn

Men anade ej att de två skulle blifva
Ett offer för vågen, men tänk tvilliset rön,
Dess blomstrande är i ungdomens vår
De drogos ur hafvet och lades på bår.

4.

"Var icke för säker att skämta med döden,
Den träffade den på den lugnaste bjd;
Der fingo de dela de härdatte öden
Men följden blef den, att de två fingo dö.
Besinna ändå, hur fort det kan gå;
Si, är du väl redo för domen att stå?"

5.

I yran och vilsen de träffades af döden,
Så ord du, att döden kan träffa och dig.
Du tänker på glädjen men känner ej nöden
Och rubar framåt på förtappelsens stig;
Besinna min vän, du lefver ju än;

Säg, kan du förelita din himmelske Vän?

Skrefven på Medelhafvet den 25 juli 1900 af August Theodor Ohlsson, Skanör.

ACC. NR M. 10506:33.

VIII, 1.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sjömannens begrafning.

Sakta öfver mörkblå vågor
Rör sig skeppets stolba stam,
Och i österns purpurlägor
Bryter dagens gryning fram.

Allt ombord var tyst och stilla,
Ingen munterhet och sång;
Endast roret hördes drilla,
Stilling har sin jämna gång.

"Vår kapten han hördes ropa:
"Förpassa akterräarna baks!"
Och på halpa stängen hissas
Skeppets sorgeliga upps.

Ty man skulle öfverlevna
Åt en vät och dunkel graf
En yngling, som just nu har bunnat,
Den döden nyss uppsnappat har.

Skistan den i ordning görs
Uppå gammalt sjömansbrud
Och till beklagen den förs,
Endast gjord af segelduls.

Slumra gjuf i hafvets bölja
Vaggad utaf vågor där
Vi för din brud (nu) vill förtälja
Att vi begravt dess hjärtans här.

Tyger lilja eller blomma
Tryder närsin sjömans graf;
Endast vågor gå och komma
Skeppet brakar an och af.

Isbojar
(sydsvenskt
allmogord)
= vagnar
långsmitt el.
stilla.

En sång om en yngling som för första gången lämnar hemmet för att gå till sjöss.

Det var om våren, när västanvinden
Så varm och mild över Norden drog.
Då där en yngling med ros på kinden
Ett ömt farväl från sin moder slog.
Då liffylld öga den gamle höjde
Emot det löga och ned sig böjde;
Hon bad för sonen en bön så varm:
Alsk Herre, bär honom på din arm.

Och inga skatter den gamle hade;
Ty hon var fattig på denna jord;
En bibel hon dock i kristan hade
"Läs den", hon sade, "uppå din färd!"
Glöm icke bönen, och såll du bliver,
Men frukta lönen, som synden giver

ACC. N:R M. 10506:36.

Och om vi aldrig få mötas här
Så låt oss mötas i himlen där."

Och ut han drog från sin barndoms bygder,
Där många lyckliga där han sett
Och moderns böner och faderns bygder
Så många besvär och fröjd berätt
Och vinden fyller de spända segel
Och solen förgyller den blåa spegel
Selt andas glädje och lust och liv
Men han är fjärran från pust och liv.

Framåt är lösen, och vågar vagra
Så sakteliga den stolta svan,
Och stundom höjes en blågul flagga
Och framåt bär det på jännsad ban,
Skall så beändigt man framåt ila
Och så behändigt blott njuta vila

IX, 2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Så frågar ynglingen och han får
Ett svar, som än han ej fullt förstår.

Då solen lyser och all är stilla
Så var på verk och storm bredt,
Låt lugn och stillhet dig ej förrilla,
Härligt allting redo men var ej rädd.
"I goda dagar du glad må tjunga
Ty så är dagen för gamla, unga.
Allt har sin tid både kamp och frid
Och sorg och glädje och ro och strid.

Glöm ej kompassen, mot välet skåda,
Studera flitigt, glöm ej ditt bord.
Men skola secken en storm beväda
Så skynda resa ditt segel fort;
Och lodar faran med nöd på stråken
Så ned då bara med räddningsbåden
Och rädda sin väd som räddas han
Om och du hjälv skall bli sista man.

ACC. N:R M. 10506:38.

Men huru sent uti sena natten
Då stormen ryder bering, hav och jord,
Och skeppad kastas som spån på vatten
Hur godt att hoppas på Herrans ord.
Då uti nöden så många skriar
Och Gud från döden den arme friar
Han bjuder vågoras skilda sig
Och till hans fötter de lägga sig.

Men huru ofta i nattens stunder
Då seglarna under sig ser sin grav
Och ej en stjärna av hopp ses glimma
Hur många löfte man Herren gav:
"O Gud, förlåna mig hjälps i nöden
Så vil jag ljäna dig indel döden".
Och hjälpen kom, allt var åter klart,
Men löftet glömdes så snart, så snart

IX, 4

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

IX, 5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR. M. 10506:38.

TX, 4
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men huru sent uti denna natten
Då stormen ryder bring, hav och jord,
Och skeppet kastas som spån på vatten
Hur godt allt hoppas på Herrans ord,
Då uti nöden så många skriar
Och Gud från döden den arme friar
Han bjuder sågornas skilda sig
Och till hans fötter de lägga sig.

Men huru ofta i nattens timmar
Då seglarna under sig ser sin grav
Och ej en stjärna av hopp ses glimma
Hur många löfte man Herren gav:
"O Gud, förlåna mig hjälps i nöden
Så vil jag tjäna dig indel döden".
Och hjälpen kom, allt var åter klart,
Men löftet glömdes så snart, så snart

Doek gräcker ofta det äro händer,
Att vägen griper så många roo,
Den särs vännen ej äder vänder
Hans grav på främmans jord man groo.
Var är min broder? en syder spørjer
Och minnen moder sin älskeling sörjer
Och makten söker sitt blod, sin vän
Och barnen få ej sin far igen.

I stadens döddar och landets söner,
Som bo i trygga och varma fjäll
O, lyssnen dock till de varma söner,
Som ut ett öra i denna beväll
Ett nödropp är det från män vid stranden
Och vinden bär det bringa vordalanden,
Ett rop om räddning och hjälp och blod
Från landets söner i brett och nöd.

Med denna uppgift i tro på Herren
Vi hava börjat vår verksamhet
På det att sjöman från när och fjärran
Alla våra kännas Guds salighet.

Kom påsk oss handen med hjälp till vapen
Att syndabanden med dryckens bespen
Och all elände skall ryckas bort;
O, när vi verkar - vår tid är kort.

Anm. Av innehållet i sistnärsta versen framgår
att Liktens Froligss från början skrivits
vid startandet av någon form av kristlig
Sjömans mission eller annan oundvårdad
för Sjöman. (E. Steiner)

Norske Bjømaus Sanger.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVI. Hjem, hjem, mit kjære hjem.

1.

Farvel forældre kjære, hvis Haar er blevet graat,
 jeg kan ei sige mere, hav Takke nu for alt godt
 jeg ud fra eder drager, glemt ei i eder løb
 til himlens Gud og Fader at bede for er søn
 Hjem, hjem, mit kjære hjem
 Ei fins en plet paa jorden
 Saa lykkelig som du mit hjem.

2.

Nu maa jeg ud at pløje de vilde bølge bla
 og døden for mit liv jeg redsomt skues maa.
 Naar storm og uveir raser blandt klipper og blandt ^{stejns}
 jeg ser min grav og tænker, mon jeg skal hvile der
 Hjem, hjem, mit kjære hjem etc.

3.

Lev vel du kjære broder og søster som med meg
Har haft saa mangen glæde i hjemmet lykkeligt
Iudi mine tanker og i mit minde staar
I ved jeg skal omvante til jeg i graven gaar
Hjeme, hjeme, mit kjære hjem etc.

4.

Og hvad skal jeg da sige til dig mit hjerte gav
O, elskelige pige, jeg holder mod min grav.
Hvad jeg engang har lovet jeg lover glad igjen
Jeg svig tro skal være ved Gud i himmelen
Hjeme, hjeme, mit kjære hjem etc.

5

Farvel nu da min pige, min lykkes her paa jord
Skal sidste gang det være vi her tillsammans staar
Kom lidt i mine arme, slut dig op til mit bryst
Lad elskogs flammer varme vort sidste afskedskjuss.
Hjeme, hjeme, mit kjære hjem etc.

ACC. N:R **M. 10506:43.**

Sjömandsvisa.

Sjölivet det er en fornuøielig stand

Tyrleri - Tyrlera

Naar vinden god blæser og os føies kan

Tyrleri - Hurra!

Naar Bramseil og Læseil vi hisser kontant

Til fremmede Lande vi seiler galant

Tyrleri, Tyrleria, Tyrleri, Hurra!

2.

Saa kom vi til Hamburg den fornuøelige stad

Tyrleri, Tyrlera

Der stander en pige saa munter og glad

Tyrleri - Hurra.

På bryggen hun stander med smilende kind

Jeg ønsker den pige var kjæresten min

Tyrleri, Tyrleria, Tyrleri, Hurra!

XI, 1

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R **M. 10506:44.**

N₁₂
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3.

Og pigen hun traadte for faderen ind
Tyraleri - Tyraleri
Med en sorgfuld mine og faare paa kind
Tyraleri - Hurra!
En sjømand jeg elsker, det er min astra
Og ham vil jeg have om ham jeg kan faa
Tyraleri, Tyraleri, Tyraleri, Hurra!

4.

Jeg er kun en sjømand fra Christianssand
Tyraleri - Tyraleri
Ei gods eller penge hos mig findes kan
Tyraleri - Hurra!
Men munterheden den holder jeg kjær
Og held vil jeg være hvor pigerne er
Tyraleri, Tyraleri, Tyraleri, Hurra!

ACC. N:R M. 10506:45.

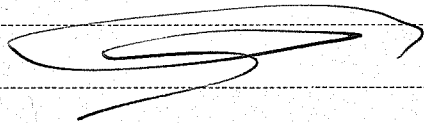
XI/3
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

Jeg gjorde mig dristig tog pigen i favn
Tyralleri, Tyralleri

Og spurgte saa venligen om hendes navn
Tyralleri, Hurra!

Hun svared: Jeg kan ikke si dig det nu
Jeg synes du sjældent blir vel dristig Sen
Tyralleri, Tyralleri, Tyralleri, Hurra!

Norske vise.

1.

Det var dog ei for rigedommen
Mitt hjerte blev til dig henvendt
Men Kjerlighedens var hos mig
Og falskheden den bor hos dig.

2.

Du viste godt af hvad stand jeg var
Du burde ei kaldt mig for nar
Thi saa er jeg dig allfor god
At være nar for dig paa jord.

3.

Din hensigt var at narre mig
Men så du selv bedrager dig
Du viste godt du uret gjør
Men Gud han straffer som sig bør.

ACC. N:R M. 10506:47.

XII, 2
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Min hovedgæde den er vaad
Hvor morgen jeg igjen opstaar
Daa tænker jeg paa dig min Ven
Og paa min Gud i Himlen

5.

Nu maa jeg rejse bort herfraa
Langt bort til Nord-Amerika
Saa haaber jeg Gud hjælper mig
Som gaar her saa forladt af dig

6.

Om sex aar kom jeg hjem igjen
En aften jeg en pige traf
Hun bad mig om to Skilling for
At købe brød til sine smaa.

7

Jeg spurgte daa hvor fraa hun var
Og om hvor mange smaa hun har
Hun svarede: Se her er to.
Jeg iske ved hvor jeg skal bo.

ACC. N:R M. 10506:48.

8.

Daa kuelled laarer paa mit kind
Jeg saa at det var vennen min
Som engang var mig saa forgod
Og nu for mig som betler stod.

9.

Jeg spurgte om hun huskede
Den sidste aften jeg var der
Og om det stolte ord jeg gik
Og afsked tog og fraa dig gik.

10.

Daa seined hun til jorden ned
Hun folte sin samvægtighed
Den som bedrager saa sin ven
Den straffer Gud vist haard igjen.
Slut.

Skrevet i Sydøstpassaden
den 26 Januari 1899.

XII. 3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N^o M. 10506:49.

XIII, 1

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Engelska Sjömansvisor.

ur Kapten August Theodor Ohlssons Handelskrönor
visade från tiden vid sekelskiftet 1900.

I. Pull for the Shore.

1.

Light in the darkness sailor, day is at hand!
See o'er the foaming billows fair, havens land
Drear was the voyage now almost o'er
Safe within the lifeboat sailor, pull for the shore.
Pull for the Shore, sailor, pull for the Shore!
Heed not the rolling waves, but bend to the oar!
Safe in the lifeboat sailor, cling to self no more.
Leave the poor old stranded wreck, and pull
for the Shore! "

2.

Trust in the lifeboat sailor, all else will fail;
Stronger the surges dash and fiercer the gale

ACC. N:R M. 10506:50.

XIII, 20

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Heed not the stormy winds, they loudly roar;
Watch the bright and morning star
and pull for the shore!

Pull for the shore etc.

3.

Bright gleams the morning sailor, uplift the eye;
Clouds and darkness disappearing, glory is nigh
Safe in the lifeboat sailor, sing ever more,
Glory, glory hallelujah, pull for the shore
Chorus:

Pull for the shore, sailor, pull for the shore etc.

4.

My bright love, my white love, when out of your sight love
The world is in darkness, the sun has no ray.
My sweet love, my dear love to sit at your feet love
To life spent in sunshine, this night turned to day
Chorus:

Pull for the shore sailor etc.

ACC. N:R M. 10506:57.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

My pure love, my sure love, my dainty de ware love,
My past and my present, my future my all.
My dear love, 'this clear love, that you I revere love,
Death only could free me from your tender thrall.

Chorus

True for the shore sailor etc.

6.

My fair love, my rare love, Beyond all compare love,
My angel from Heaven, a gift from the sky, (skies)
My whole love, my soul love, it's hard to control love
God make me more worthy to win such a price.

Chorus

True for the shore, sailors etc.

ACC. N:R M. 10506:52.

Thinking of Home.

1.

Many a night from the silent deck
Have I gazed on the stars above,
And I've looked aboard o'er the tranquil sea
Till my heart was fill'd with love
Thinking of home and the dear ones there
Till I felt the tear drops flow
Breathing in silence a fervent prayer
For the friends of long ago.
Many a night thinking of home.

2.

Father and Mother and Sister dear
Come to me in my walking dreams
And I hear a voice and I see a face
That to me like an angel seems,
But I did not give her my parting bow
While she owned her love for me

XIV,

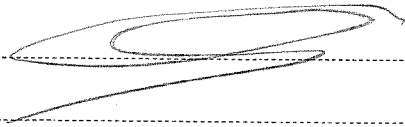
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R **M.10506:53.**

Spirit of beauty, ah, hear me now
Thus I sigh upon the sea,
Many a night thinking of home.

3.

Proudly the flag of old England wanes
And wherever the salt seas flow
In the frozen deeps the burning clime
There her sons will gladly go.
Daring and doing in her dear name,
All that man may do or dare,
Thinking of home I have longed for fame
For the sake of the kind hearts there,
Many a night thinking of home.

XIV, 2

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

The Faithful Sailor Boy.

1.

It was one stormy winter night
The snow lay on the ground
The sailor boy stood on the quay
His ship was outward bound.
His sweetheart standing by his side
She'd many a bitter tear
And as he pressed her to his breast
He whispered in her ear:

Chorus:

Farewell, Farewell my own true love
This parting gives me pain;
I'll be your own true guiding star
When I return again
My thought shall be on you my love
When the storm is raging high

ACC. N.R. M. 10506:55.

Farewell my love remember me
Your faithful sailor boy.

2.

And with the gale the ship set sail
He kissed his love good bye
She watched the crew till out of sight
When the tears she dimmed her eye
She prayed to God in Heaven above
To guide him on his way
And the parting words he gave that night
Reached over the bay.

3.

It was sad to say, the ship returns
Without her sailor boy
He died whilst on a foreign voyage
The flag was halfmast high
And when his comrades come on the shore
He told her he was dead

XV, 2

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 10506:56.

and the letter he had sent to her
The last line Saddy said.

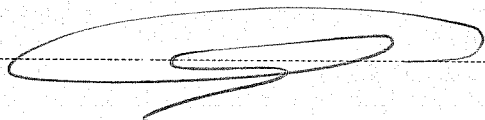
Chorus:

Farewell, farewell my own true love
We meet on earth no more

I soon shall be from storm and sea
On that eternal shore

I hope to meet you in that land
That land above the sky

Where you will not be parted from
Your faithful sailor boy.

XV, 3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 10506:57

The Barque Carabineros.

1.

One time in Baltimore

I had never been there before

I ship'd on board in a Yankee clipper

John Brown he gave us the chance

And he took a month advances

I ship'd in the handy Barque called
Carabineros.

2.

Next day we went on board

Our heads was of Whiskey sore

The runner said he will bring us of
for Squaro.

But the Squaro was too small

Because the cook was drunk and all

On board the handy Barque
Carabineros.

XVI,
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 10506:58

XVI, 2
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3.

And then we sailed away
Down in the Bay we laid
And waiting for the wind to strike
Cairo

On the fall of Saturday week
We went like we had a race
And the yards was square for
Rio de Janeiro.

4.

And down in Tiger bay
Our sails she blow away
Then we had to go under repairs
We had to sent on the pump and sew
But we had no watch below
On board the handy Barque
Carabinero.

ACC. N.º M. 10506:59.

XVI, 6
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

An the skipper said to the mate:
You will have to suffocate
Dawn in your bunk you are always
Laying shorro
The mate he said, you son off a bitch
You will give the man the hitch
On board the handy Barque
Carabinero.

6.

So the mate he went ashore
We never saw him no more
And then we had the ordre such a beauty
We had a Liverpool chap called Jim Sir
And we put him on to him
There was puctaons on the handy Barque
Carabinero.

ACC. N:R M. 10506:60.

7.

Now you men who goes to sea
Take warning now from us
don't ship on board the coffee clipper.
Between the shipper, mate and pump
They had us at the jump
On board the handy Barge
Carabinero.

Written by

August Theodor Ohlsson,

Skanev

March 29th 1902

E 121° - S 43°

XVI, 4

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 10506:61.

Sweet Rosy O'Grady.

In a charming little cottage
Near the place where I was borne
There lives the sweetest little flower
That ever grow on earth
These flowers name was Rose
This her Christian name
And had she any other name
I loved her just the same

(Chorus)

Sweet Rose O'Grady
My beautiful rose
She is my little lady
That everyone knows
And when we are married
How happy we will be
I love sweet Rosy O'Grady
And Rosy O'Grady loves me.

XVII, 1

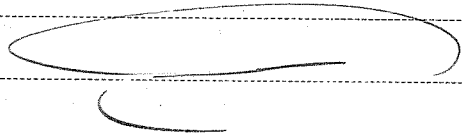
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M.10506:62.

I never shall forget the day
She promised to be mine
As we was telling love tales
For a happiness divine
Upon her little finger
I placed a small engagements ring
While in the wood the little bird
This love song seemed to sing.

(Chorus)

Sweet Rose O'Grady
My beautiful rose etc.

XVI, 2

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 10506:63.

I am going back again.

1.

I am going back again
Once more across the sea
back to my native land
that is so dear to me,
Once again I'll see our cabin
how my poor heart will rejoice
to see my dear old mother
and to hear her voice.

2.

As your hair grows wither
I will love you more,
Thought your eyes were brighter
in the days of yore.
Thought your footsteps falter
my love shall never alter
as your hair grows whiter
I shall love you more.

XVIII

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N.R. M. 10506:64.

Daisy Bell.

1.

There is a flower within my heart,

Daisy, Daisy.

I lusted one day by a glancing dart
I lusted by Daisy Bell.

Whether she loves me or loves me not

Sometimes is hard to tell;

Yet I am longing to share the lot
Of beautiful Daisy Bell.

(Chorus:)

Daisy, Daisy

Give me your answer do.

I am half crazy

All for the love of you.

I won't be a stylish marriage,

I can't afford a carriage,

But you'll look sweet on the seat
Of a bicycle built for two.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

We will go "²randem" as man and wife
Daisy, Daisy.'

Tedding away down the road of life,

I and my Daisy Bell

When the roads' dark we can both despise

Policeman and "lamps" as well

There are "bright lights" in the sparkling eyes

Of beautiful Daisy Bell!

Daisy, Daisy, etc.

3.

I will stand by you in "wheel" or woe,

Daisy, Daisy!

You'll be the best wish I'll ring, you know

Sweet little Daisy Bell!

You'll take the "lead" in each "trip" we take,

Then if I don't do well

I will permit you to use the brake

My beautiful Daisy Bell

Daisy, Daisy! etc.

ACC. N:R M. 10506:66.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1.

Som en vind och som ett väder
Som en lark, som en brönn
Som en bro af lunnas bräder
Som ryttars boot af minsta strömm
Som en pipa, när den blossar
Som en quista ibland krus
Så är kärleken hos gossar
Den tändas fort men släcknar ut.

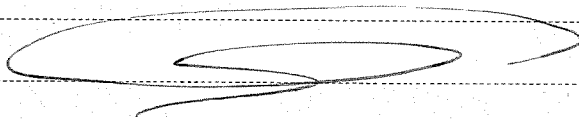
2.

Som en ek vid klippan rotad
Som en jude i sin tro
Som en vall af böljan hotad
Som en fågel i sitt bo
Som en böd i den snåles fjel
Som en Noak i sin ark
Så är kärleken hos en fjel
Den tändes sent men brinner stark.

ACC. N:R M. 10506:67.

3.

Som en herre utan pengar
Som en brandväkt utan sax
Som gitarren utan strängar
Som en skräddare utan sax
Som en skrog där som ej finns bricka
Som en brudgum utan ring
Så är gossen utan flicka
Ett mycket uselt och skröpligt ring.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En visa.

1.

Husvilt jag irrar kring jorden
Stängd för mig är varje lydda
Sällhetens där äro flydda
Sorgan alena står kvar.

2.

Halla som vinter i Norden
Människor hjärtan jag funnit
Snart är mitt eget upptäckt
Graven blott arken vil ha.

3.

Nöjd skall jag tillväl minna
Höjden av lidandets smärta
Graven skall gömma det hjärta,
Som här förmäddes av dig.

4.

En gång skulhända du minnes
O, den förgåtta som släppte
O, dessa bälhedeas dagar,
Då du blott älskade mig.

5.

Sklinga i vatten min lyra
Viska en taluadens stämma
För till min slumrande Emma
Tonerens klagande köst.

6.

Döden är bättre än livet
Dödsängens skönast av alla
Gravblomans toner mig kalla
Bort ifrån lärarnas land.

7.

Helleg är ödsligt och stilla
Helleg i dödsäng förbyttes
Utan det gravblommor knydes
Edigt min brudgummes krans.

ACC. NR M. 10506:70.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sally Warner.

I don't claim she is pretty,
but she is not so very wise.
I know she loves me dearly
by daylight within her eyes.
She lives round the corner
is happy as can be.
Her name is Sally Warner,
and she loves but me.

Chorus:

Sally Warner
round the corner
loves but me.

I'm the only one with one
She cares to be no matter
What the boys all say the truth
is just as plain as this
Sally Warner round the corner
loves but me.

ACC. N:R M.10506:71.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

I love to see her waiting
in her mother's fancy store
And pips of me should slide
from behind the open door,
And to she like to test me
The truth as plain to see
That Sally Warner
round the corner
loves but me

(Chorus:)

Kärleksvisa.

1.

En visa vill jag sjunga
 Allt om en falsk vän
 Den diktad är i sorgen
 Om vi betraktar den
 När jag var sjutton år
 Utvalde jag mig en vän
 Den hade jag tänkt att älska
 Näst Gud i himmelen.

2.

De sorgfulla dagar
 Fick jag bepröfa då
 Min vän dog sig en annan
 Och jag fick ensam gå
 Gick ut i vida världen
 Att söka mig en vän
 En sådan vän som aldrig finns igen.

3.

Om natten, när jag sover
Då är du i min dröm
Och där är lilla vännen
Som vilat i min famn
Om morgon när jag vaknar
Jag fröstlös är ändå
Min stora sorg bekräftar
Och jag fick ensam gå.

4.

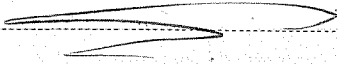
Jag faderlös och moderlös
i världen är jag visad,
Och mycket för jag lida
för färska vänners lida
Gick ut i vida världen
Att söka fröst igen
Att söka fröst hos Herren
Och i hans helga nåd.

5.

Har jag så illa brutit
mot dig, min lilla vän,
Att du mig övergivit
Och tagit dig en ann.
Se, vad är det som däller,
Är det min färdigdom?
Så har du din förtrojelse
i guld och rikedom.

6.

Ne slutar jag min visa
Och bjuder dig farväl
Ty du har varit min trognaste vän.
Men nu står här upptäcknad
Ett ord i varje stans
Betrakta födelsa versen,
Så finner vi det stora.

ACC. N:R M. 10506: 75.

Lars Tetter.

1.

Tå grefvens gård Lars Tetter
I trator syntas gå.
De grefveliga svinnen
Han valskade uppå.
Af hvem Lars Tetter föddes
Och när af fjärran allt
Sjäf visste han det icke
Blott att han frös och svald.

2.

Och allt hvad rustigt hatte
Man honom göra gaf
Att grefvens herrgårdens drängar
Han sjäns som en slaf.
I stallet ficks han ligga
När kolden snall i kunn.
De hästar hade säcken
Utter han sj minsta blut.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3.

Den enda, som till honom
en blick af ömkan gaf, (ger)
(är) var grefvens yngsta dotter,
ett barn, som himmelskt ler.

De skrälliga rätter
Som henne räddas hvar dag
Hon gämda åt Lars Petter
Så sjuk, så blek och svag.

4.

Då började han gråta
Och såg så hjärtans godt
Uppå den vackra flickan
Som rodnade och log:
En gång, en gång kanhända
Jag er kan ge igen.
Det har en röst mig hristat,
en röst från himmelen.

5

Det var nu första gången
jag Herrans nattvard tog
Jag drömde då så mycket
Om er jag drömde då
Så mycket som aldrig kan slå in
Jag drömde, o. förlät mig,
Jag drömde det var min.

6.

En liten tid härafter
I ser mig icke här
Men räck mig lilla blomman
Som vi i handen bär
Och plucka räcker blomman
Utd handen vid och fin,
Får jag den handen kysa
Ja, gärna — den är din.

ACC. NR M. 10506:78.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7.

Q, Herre Gud i himmelen
vissed har jag drömt det så
lila ocker i fullbordan
det andra äfven gå
Så talte me Lars Petter
Och som en pil flög bort
På grefvliga godsst
Han syntas ej så fort.

